

ВОДИЧ ЗА ЖИВОТОТ НА ФЕНОМЕНАЛНИТЕ ДЕВОЈКИ

Ким Изо и Кери Марш

Bobeg

Две паметни жени еднаш изјавија дека манирите се она што ве прави да бидете секси. Ох да, тоа бевме ние двете. Во нашата прва книга, *Водич за манирите на феноменалните девојки*, ние се зафативме со креирање на водич за жени што се стремат да завладеат со убавото, со префинетото и со стилот. Сакавме да помогнеме, од обична, повлечена гњаваторка, со помош на манирите да станете подобра, друштвено привлечна личност.

Во текот на животот сретнувавме многу жени, шармантни, паметни, пристојни, па посакавме да го зголемиме нивниот број и да го афирмираме тој тип: *Феноменална девојка*. *Феноменална* во односот кон пријателите. Таа е модерна, духовита, грижлива пријателка на која можете да се потпрете - забавите да бидат позабавни, а разочарувањата помалку болни. Лошото однесување, кое е доста често, за неа е непознато. Таа бира друг начин, оној во кој доминира убавото, пристојно однесување. *Феноменалната* знае како да го извлече она што е најдобро од животот, но тоа да не биде на штета на другите.

Само, тоа не е лесно. Секојдневно се среќаваме со бројни примери за себичност и лошо однесување. Без разлика дали се работи за пријателка што секогаш доцни, за личноста со која се забавуваш, а која редовно заборава да те престапи во друштвото, за непозната личност што ќе ти го пресече патот, за колегите од работа, кои од твојата работа извлекуваат корист, тоа се сè примери во кои доброто однесување паѓа на најниските гранки. Во текот на изминатите неколку децении, ерозијата на етикетизмот и цивилизацијата е загрижувачка. Во времето кога учтивоста ни е така очајно потребна имаме фокусирање само на личниот успех. Иако лошото однесување сите го осудуваат, тоа прераснува во општа појава. А тоа никој не го сака.

Најмалку ФД. Наместо со цинизам да се однесува кон установеното, примитивно однесување во светот во којшто живее, таа зборува за манири. ФД е храбра. Таа поседува добри манири, но никогаш не се повлекува. Нејзиното уживање во животот е еден од нејзините најшармантни атрибути. Тоа значи дека често се наоѓа во екстремни ситуации. Наспроти добро испланираната одреденост, животот понекогаш бега од контрола. ФД не живее само за да избегне авантура од кој било вид. Во љубовта и работата, во пријателството, ФД целосно се предава - сето тоа може да доведе до голем успех, но понекогаш и до големо разочарување. Поради тоа што таа се одлучува да користи манири, а не да биде „бришач за нозе“, се фаќа во бескомпромисна ситуацијата со еднаква енергија. Свесна што значи тоа за неа, таа се труди да воспостави рамнотежа помеѓу одговорноста и односот, кој го сочинува нејзиниот живот. ФД никогаш не се плаши од таквите предизвици. Таа знае дека таквите авантури се основа на нејзиниот извонреден живот.

Водич за животот на една феноменална девојка

одговара токму на овој тип девојка. Таа користи свој стил и друштвени манири за (сè со цел) да излезе на крај со сите неизбежни тешкотии со кои се сретнува. Сите можеме убаво да се однесуваме кога околу нас е онака како ние сакаме, зар не? Но ФД сака да ги зачува своите убави манири и во екстремни околности. Некои од кризите и падовите можат да настанат како последица на нејзиниот еволуирачки живот - тешката работа, јаката врска - како и поради некои луѓе и незгодни ситуации - изненадувачки успех, отказ од работа, откривање неверството на мажот - сè се тоа работи надвор од нејзина контрола. Но тоа се работи што се случуваат кога ни е тешко, кога повеќе би биле себични и груби отколку да имаме разбирање за некоја друга личност, кога би посакале да удираме со нозете по подот - сè се тоа тестови за карактерот. Токму таа можност за грациозно однесување и тогаш кога сте под притисок, како и стилот, манирите и мудроста, е тоа што ја издвојува ФД, што прави таа да биде секси.

ПОГЛАВЈЕ ЕДЕН

На работното место

„Што си направила со косата? Убаво изгледа.“

Черил, виш уредник во Смак!, протрчувајќи покрај мојата работна маса ми го подаде списанието. И покрај двосмислениот комплимент, знаев дека тој ден мојата коса изгледаше добро. Беше вообичаено косата да ми изгледа лошо повеќе денови во неделата, а обично причина за тоа е некој коктел, кој не можев да го пропуштам. Но тој ден кадриците добро ми стоеја. Убавата коса беше добар знак за остатокот од денот.

Го сакав своето работно место како помошничка на уредникот во списанието. Смак! е познато списание со теми за женската модна конфекција во кое имав задача да го обработувам облекувањето на младите и на хипиците. Моја работа беше на читателите на средна возраст да им напишам за тоа што младите сакаат да купуваат и да пијат, каде одат да слушаат музика, каде ги прават фризуриите. Оваа работа ја работев нешто повеќе од една година и бев среќна, но истовремено почнав и да посакувам да напредувам, иако, за жал, сè уште не знаев во кој правец.

Бум! Нешто многу силно удри на мојата маса.

„Дали ги читате страниците на Дадли?“

Пред мене стоеше Џон Бредли, главниот уредник на Смак!, големиот шеф со свиткано списание во рацете. Се прашував дали со него ќе ме лупне по носот.

„Тој е забавен. Би требало да пишувате како него, брбливке.“

„Но, неговата колумна е – трач.“

„Па?“

„Па, мојата не е.“ Се обидував да бидам смирена, да не се возбудам, но Бредли почна да ме критикува и да ми наоѓа грешки и во тоа што го имав направено и во тоа што го немав.

„Во ред, ако повеќе сакате да бидете здодевна. Дали вие тоа сте ја боеле косата?“

„Не, само денес добро ми изгледа....“

Бредли брзо се оддалечи, оставајќи го списанието на мојата маса.

Дадлиевата трач-рубрика излегуваше во националните списанија. Морав да бидам во тек со сè она што е во врска со мојата професија. Бидејќи многу ноќи во текот на неделата поминував надвор, имав можност да ги набљудувам луѓето. Често го сретнував Дадли, неговото однесување не би можело да се нарече центлменско. Не покажуваше никаков интерес за мене, одвај ми велеше „Здраво“. И еве го сега, пред мене, како ми се исмева в лице.

Да бидам искрена, ја мразев неговата колумна, трач-рубрика. Таа беше дрска, упадлива и примитивна. Тој не беше трачар што ужива да ги измамува локалните познати личности, туку одвратна личност, која вешто се вовлекуваше на нивните седенки и ги подложува на потсмев во врска со тоа што пијат, кое вино го бираат, како се облекуваат...Многу совесно, како пчела работничка, читав сè што Дадли имаше напишано, од кое најголемиот дел беше тропане без врска.

Сè ми беше без врска, сè додека не стигнав до последниот пасус, кој беше ужасен: „ТВ продуцентот Бинго Џонс беше возбуден и воодушевен поради познатата локална девојка Мел (ве молам да го спомнете само нејзиното име), на синоќешното отворање на хит ресторанот Спанкс. Бинговото лице беше постојано вцашено додека уметничкиот директор на списанието, Елинор Браун, втренчено ги набљудуваше овие двајца како се „пипкаат“, па името на ресторанот излезе сосема во ред.“

Никогаш не го сакав Бинго. Тој беше недоделкан глупак, од оној тип на луѓе што користат мобилни телефони додека седат на вечера на некој состанок, знаеше да биде неучтив кон келнерката, и што е најбитно, беше ужасен во улогата на момче. Тоа добро го знаев затоа што имаше долга врска, до душа со прекини, со мојата најдобра пријателка Елинор. Бинго навистина беше закоравено измамничко копиле (додека се забавуваше со Елинор), кое не можев да го поднесам. Но не можев да го поднесам ни јавното понижување на Елинор од страна на Дадли.

Каква беше мојата прва реакција? Кутрата Елинор! Беше поинаква - никогаш не би паднала толку ниско да пишувам вакви текстови! Бредли треба да најде некој друг што ќе ја испере ваквава нечистотија. Фактот дека сакам да си ја зачувам својата работата ме спречи да одам во неговата канцеларија и да му го кажам сето тоа. Се надевав дека го заборавил нашиот разговор и дека ќе продолжи да размислува за напредувањето на Смак! со помош на повеќе секс и негување на цвеќиња.

Но прво и главно ми беше да ја најдам Елинор. Нејзе сега ѝ беа најпотребни пријателите. Ја побарав на работа, дома, ја побарав на мобилен. Безуспешно. Тоа

можеше да значи само едно: Елинор веќе ја имаше прочитано трач-рубриката на Дадли. Постоеше само уште една личност што можеше да знае каде е таа - нашата заедничка, најдобра пријателка Миси. Ја побарав на телефон.

„Тука е.“

Признавам дека изјавата на Миси ме здрви. Сигурно бевме подеднакво блиски, но за мене беше непознато зошто Елинор го избра засолнувањето далеку во предградието наместо да дојде кај мене. Зошто најпрво ја повика Миси?

Да појаснам нешто: Миси живееше во периферијата од градот. Во многу голема куќа, повеќе од 360 м², долга околу 18 метри, со гаража за четири автомобили. Но Миси не возеше кола. Нејзиниот маж Џо наеднаш се збогати, па Миси сè уште се прилагодуваше на новостекнатото богатство. Мене тоа ми беше повеќе од јасно. Дебелиот паричник овозможува повеќе уживање и бројни задоволства. Во секој случај, на Елинор ѝ требаше повеќе напор за да стигне до Миси. Јас останав отфрлена.

„Елинор не сака во моментов да разговара. Може ли да те побара подоцна?“, воздивна Миси.

Ја спуштив слушалката, сè уште не верувајќи дека Елинор немаше желба прво да се обрати кај мене и сè уште вознемирена од тонот на Миси.

„Дали ти си ја сменила фризура?“

Прашањето ме оттргна од размислувањето. Треба да се потпишам. Неколку колеги се моткаа околу мојата работна маса.

„Денес ти е убава косата.“

Бредли брзо тргна облекувајќи го капутот. „Ние сите одиме на ручек, сакаш ли да ни се придружиш?“

Бев затекната. Ниту еднаш од мојот прв работен ден во Смак! не бев повикана на ваков тип Бредлиев ланч. Природно беше дека не можам да одбијам, без разлика што сè уште бев под притисок од Дадлиевиот инцидент - впрочем, можеби бев влезена во тесниот круг на постари уредници. Да не разберете погрешно, колегите убаво се однесуваа кон мене, но гледајќи дека сум млада, надежните возрасни новинари ме држеа на извесно растојание. Знаев дека им беа потребни моите текстови, но и дека ги сметаат за површни, иако беа привлечни за огласувачите. Моите страници за мода и декорација беа некој вид гето во списанието. И сега, одеднаш следува покана за заеднички ручек. Тоа веќе значеше нешто. Сите заминавме во ресторанот во којшто Бредли редовно одеше. Иако не престанав да мислам на Елинор, настојував да се вклопам во групата.

„Мораме да го уредиме текстот за Џон Дели уште оваа недела.“

„Кој е Џон Дели?“

Бредли ме погледна како да го прашав како се спелува сопственото име.

„Хм, некој веројатно ќе биде избран за градоначалник“, рече Черил.

„А, тој Џон Дели!“, излажав.

Додека одевме кон ресторанот, цело време се трудев да не бидам исклучена од разговорот, но истовремено се плашев да кажам што било. Веројатно тие се имаа распрашувано за тоа што мисли Бредли за мојот понатамошен работен ангажман, па затоа и ме повикаа. Се тешев со помислата дека сум, ако ништо друго, барем шармантна и си ветував себеси дека за време на ручекот ќе бидам расположена и духовита.

Кога стигнавме во ресторанот ни понудија голема,

округла маса и почнавме да се распоредуваме кој каде ќе седне. Се упатив кон масата, така што завршив во сендвич помеѓу Черил и авторот на уметничката рубрика Маршал, а притоа големиот шеф Бредли седеше наспроти мене.

Нарачавме. Претпоставував дека Бредли ќе го плати ручекот, па нарачав нешто поголема порција отколку што имав обичај да го правам тоа. Освен тоа, повеќето нарачаа бифтек, така што мојот лосос не претставуваше крај на светот. Сепак, премногу бев исплашена да се вклучам во разговорот.

„Размислував за тоа да ѝ го дадам на Стела снимениот материјал“, се јави Маршал.

Бредли климна со главата. Во градот постоеше само една филмска критичарка по име Стела, Стела Дибоа, и таа по мое мислење беше ужасна. Мразеше сè што ќе види, а беше наклонета само кон тоа што таа го имаше направено. Секоја критика што ја имаше напишано ја користеше како сопствено искуство во својот живот.

Конечно, еве тема во која и јас можев да учествувам.

„Не, нема веројатно да му ја довериш работата на еден таков лош пишувач?“

Маршал ме погледна изневерено. За мене тоа беше знак дека не е навикнат да му се приговара, а мојата цел беше да докажам дека можам да се справам со некој во таа весела група. Ќе му докажам на Бредли дека не сум само статистка.

„Мислам, таа мрази сè, нема критичко око. Читав дека еднаш сакала да направи филм, но нејзиното сценарио било толку лошо што никој не сакал да снима по него. Таа е една исфрустрирана филмаџика, која поради сопствената немоќ го расфрла бесот кон вистинските уметници. Не би играла по нејзино сценарио!“